

Mesagerii cerești și problemele lor

3 noiembrie 2005

Gili Cârstea

„Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isa 58:1).

Această însărcinare din partea Domnului nu a fost niciodată ușoară, nici pentru Isaia sau Ieremia, nici pentru alți mesageri, cum au fost Jones și Waggoner. Poporul lui Dumnezeu a fost mereu în situația ingrată de a nu reuși să discearnă între neprihănire autentică și produsele contrafăcute ale teologiei populare. Iar împotrivirea a venit aproape întotdeauna de la păzitorii doctrinei, așa cum constata serva Domnului în 1888. Deși Jones și Waggoner nu au pretins niciodată că ei ar fi ceva special, curajoasa Ellen a identificat solia lor ca fiind lumină din cer pentru un popor aflat în întuneric. Ea chiar a văzut misiunea lor în termenii chemării adresate lui Isaia. Ascultați:

“Mustrea Domnului va fi asupra celor care sunt gardieni ai doctrinei, dar care blochează calea ca poporul lui Dumnezeu să nu primească mai multă lumină. O mare lucrare trebuie să fie făcută, iar Dumnezeu vede că frații noștri conducători au nevoie de mai multă lumină, ca ei să se poată uni cu solii pe care El îi va trimite, spre a îndeplini lucrarea pe care trebuie să o realizeze. Domnul a ridicat soli și i-a împuternicit cu Duhul Său, zicând: ‘Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!’ Nimeni să nu-și asume riscul de a se interpune între popor și solia din cer. Solia lui Dumnezeu va ajunge la popor; și dacă nu va mai fi nici o voce care să o prezinte, pietrele vor striga. Fac apel la fiecare pastor să caute pe Domnul, să dea la o parte mândria, să renunțe la lupta pentru supremație și să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu. Comunitățile noastre sunt slabe din cauza împietririi inimii și necredinței celor care trebuiau să aibă credință” (EGW 1888 Materials, 992).

Nici pentru ea nu a fost ușor să spună scumpilor ei prieteni din conducerea bisericii că ei au interceptat lumina din cer, împiedicând poporul să descopere neprihănirea lui Hristos prezentată de oameni împotriva cărora ei aveau atâtea obiecții. Dar nu a fost mereu aceasta calea cea mai potrivită de a ne umili inima înaintea lui Dumnezeu?

Când cerul consideră că avem nevoie disperată de mai multă lumină, de ce oare o trimite prin persoane împotriva cărora există atâtea reproșuri? De ce nu alege El persoane cu autoritate, cu o reputație impecabilă, apreciați de popor și a căror onestitate nu poate fi

pusă în discuție? Nu ar fi posibil ca atunci când este nevoie de mai multă lumină să fie foarte mare nevoie mai întâi de multă umilință autentică, până acolo încât să fim dispuși să primim adevăruri noi chiar de la cei împotriva cărora avem cele mai multe obiecțiuni?

Exact așa a fost în 1888. Cu câțva timp înainte de acea sesiune, între cei doi soli și oficialii Conferinței Generale se crease o stare de tensiune cu privire la legea din Galateni. "Gardienii doctrinei," cum îi numește sora White, erau destul de iritați de concepțiile "noi și ciudate" pe care Ellet J. Waggoner începuse să le împrăștie în biserică, mai ales că ele combăteau poziția oficială susținută ferm de președintele Butler.

Timpul ploii târzii se apropie, iar poporul bisericii rămășiței urmează să primească lumină abundentă, lumină care va lumina pământul cu slava lui Dumnezeu. Ce vom face dacă Domnul ne va lua din nou prin surprindere, folosind ca soli persoane indezirabile, cu "probleme," lipsite de pregătire superioară și aparent lipsite și de "răbdarea sfinților"? Vom fi noi dispuși să ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu, analizând adevărul pe baza valorii lui obiective și nu umbrit de reputația mesagerilor?